

Nr 134.

Kungl. Maj:ts proposition till riksdagen, angående lönereglering för länsveterinärer; given Stockholms slott den 14 februari 1920.

Under återopande av bilagda utdrag av statsrådsprotokollet över jordbruksärenden för denna dag vill Kungl. Maj:t härmed föreslå riksdagen att

dels godkänna det av chefen för jordbruksdepartementet framlagda förslaget till stat för länsveterinärer, att tillämpas från och med år 1921, ävensom de villkor och bestämmelser, som av bemälda departementschef föreslagits för åtnjutande av de i samma stat upptagna avlöningsförmåner;

dels förklara, att envar, som med eller efter ingången av år 1921 tillträder befattning å nämnda stat, skall vara pliktig underkasta sig ovan nämnda villkor och bestämmelser, samt att de förutvarande länsveterinärer, vilka icke före viss av Kungl. Maj:t bestämd dag anmäla, att de vilja underkasta sig den nya avlöningsstaten samt nämnda villkor och bestämmelser, och som icke lagligen kunna därtill förbindas, skola varda bibehållna vid dem enligt dittills gällande ordinarie stat tillkommande avlöningsförmåner ävensom, i den mån ej annat föränledes av bestämmelserna i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension, vid den rätt till pension, som dittills tillkommit dem;

dels ock, vid bifall härtill, höja ordinarie anslaget till länsveterinärer och veterinärstipendiater från kronor 86,500
med » 52,000
till » 138,500.

De till ärendet hörande handlingar skola tillhandahållas riksdagens vederbörande utskott.

GUSTAF.

Alfred Petersson.

*Utdrag av protokollet över jordbruksärenden, hållet inför Hans
Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott den 14
februari 1920.*

Närvarande:

Hans excellens herr statsministern EDÉN,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena HELLNER,
Statsråden: PETERSSON,
PETRÉN,
NILSON,
LÖFGREN,
friherre PALMSTIERNA,
UNDÉN,
THORSSON,
HOLMQUIST,
OLSSON.

Departementschefen, statsrådet Petersson anförde:

Under ordinarie anslagstiteln »veterinärstaten» finnes i riksstaten upptaget ett bestämt anslag till länsveterinärer och veterinärstipendiater å 86,500 kronor. Med anledning av uppkommen fråga om lönerreglering för länsveterinärerna har Kungl. Maj:t i punkten 114 under nionde huvudtiteln av årets statsverksproposition föreslagit riksdagen att beräkna en förhöjning av detta anslag till 173,000 kronor.

Sedan numera utlåtande i nämnda lönerregleringsfråga avgivits av lönerregleringskommittén och medicinalstyrelsen yttrat sig däröver, anholder jag att få anmäla detta ärende.

Av ovanberörda anslag å 86,500 kronor utgå 80,000 kronor till 32 länsveterinärer, 500 kronor till bidrag åt en veterinär å Öland och 6,000 kronor till sex civila veterinärstipendiater.

Vid 1901 års riksdag bestämdes avlöning å stat för länsveterinärerna till 1,800 kronor, därav 1,200 kronor såsom lön och 600 kronor såsom tjänstgöringspenningar, jämte ett ålderstillägg till lönen av 500 kronor att tillträdas efter tio års tjänstgöring. För grundläggande av rätt till ålderstillägg fick dock ej beräknas tjänstgöring före år 1902.

I statsverkspropositionen till 1908 års riksdag åskade Kungl. Maj:t visst anslag för beredande av tillfällig löneförbättring för år 1909 å 500 kronor åt de länsveterinärer, för vilka den år 1901 fastställda avlöningsstaten vore gällande.

Riksdagen, som ansåg en löneförbättring för länsveterinärerna vara av behovet påkallad, uttalade önskvärdheten därav, att utredning i detta ämne och därpå grundad lönereglering måtte snarligen åstadkommas. Riksdagen anmälde tillika, att, då den icke haft något att erinra mot Kungl. Maj:ts ifrågavarande framställning, densamma blivit av riksdagen bifallen.

Efter det medicinalstyrelsen anbefallts att verkställa utredning och avgiva förslag till den avlöningsreglering för länsveterinärer, som funnes av omständigheterna påkallad, avgav styrelsen den 16 november 1908 yttrande i ärendet.

Medicinalstyrelsen, som höll före, att förbättrade avlöningsvillkor för länsveterinärerna vore erforderliga, ansåg emellertid, att deras tjänstgöringsskyldighet borde samtidigt med den nya löneregleringens genomförande något utvidgas. Detta syntes styrelsen huvudsakligen böra ske därigenom, att länsveterinärerna mera än dittills skett förordnades att, på sätt föreskrevs i 3 § av gällande veterinärintstruktion, utöva inspektion såväl vid kreatursmarknader och djurutställningar som ock av enskilda slakterier och korvfabriker. Ävenså borde länsveterinärernas tid mera än vad då skedde tagas i anspråk för bekämpande av tuberkulosen bland nötkreaturen. Styrelsen tillstyrkte, att avlöningen för länsveterinärerna måtte bestämmas till 2,000 kronor i lön och 1,000 kronor i tjänstgöringspenningar jämte två ålderstillägg å 500 kronor efter fem och tio år. Styrelsen föreslog jämväl, att länsveterinär måtte, efter därom hos medicinalstyrelsen gjord framställning och när styrelsen prövade sådant kunna ske utan hinder för tjänstens behöriga uppehållande, beviljas semesterledighet antingen årligen under en månad eller ock vartannat år under två månader, med skyldighet att under semestern tillhandahålla eller bekosta vikarien fri bostad.

Historik.

Löneregleringskommittén erinrade i betänkande den 20 februari 1909, hurusom den utredning, som kommittén sökt åstadkomma angående de länsveterinärerna utöver den ordinarie avlöningen tillkommande inkomster av arbete i och utom tjänsten, gäve vid handen, att under åren 1905—1907 ett flertal länsveterinärer haft avsevärda, i vissa fall mycket betydande inkomster av enskild praktik och andra sysselsättningar utom länsveterinärtjänsten, medan däremot, vad anginge extra inkomster i tjänsten, under nämnda år inom ej mindre än 22 länsveterinärdistrikt dylika inkomster ej förekommit. Blev, såsom det blivit ifrågasatt, i samband med avlöningsförhöjning för länsveterinärerna deras tjänstgöringsskyldighet utvidgad och komme, vilket kommittén antog vara att förvänta, ett antal nya stads- och andra veterinärbefattningar att under de närmaste åren inrättas inom vederbörande länsveterinärers dåvarande verksamhetsområden, minskades säkerligen i ej oväsentlig grad tillfällena för länsveterinärerna att förskaffa sig inkomster utom tjänsten. Kommittén ansåg sig fördenskull böra biträda den uppfattningen, att länsveterinärerna vore i behov av förbättrade avlöningsförmåner å stat.

En så stor förhöjning av begynnelseavlöningen, som medicinalstyrelsens förslag innebure, kunde dock kommittén för sin del ej tillstyrka. Sammanlagda beloppet av den länsveterinärer enligt 1901 års stat tillkommande begynnelseavlöningen, 1,800 kronor, och den för år 1909 beviljade tillfälliga löneförbättringen, 500 kronor, utgjorde 2,300 kronor. Utgående från detta belopp och med tagen hänsyn jämväl till vederbörande civila tjänst innehavares skyldighet att bidra till sin egen pensionering, ansåg sig kommittén böra för länsveterinärerna föreslå en till 2,500 kronor förhöjd begynnelseavlöning, sålunda fördelad att 1,500 kronor skulle utgöra lön och 1,000 kronor tjänstgöringspenningar. Därtill skulle kunna komma två ålderstillägg till lönen å 500 kronor efter fem och tio år.

Förslaget om semesterförmån för länsveterinärerna biträdades ej av kommittén.

Vid ärendets föredragning inför Kungl. Maj:t den 26 mars 1909 ansåg sig dåvarande chefen för jordbruksdepartementet böra i avseende å sättet för genomförande av avlöningsförbättringen för länsveterinärer ansluta sig till löneregleringskommitténs förslag. Beträffande medicinalstyrelsens förslag, att länsveterinärerna måtte tillerkännas rätt till semester, syntes detsamma icke vara att förorda.

I överensstämmelse med departementschefens hemställan avlät Kungl. Maj:t proposition till 1909 års riksdag (nr 165) angående ny avlöningsstat för länsveterinärerna.

I skrivelse den 22 maj 1909 (nr 9) meddelade riksdagen, att den funnit den för länsveterinär föreslagna avlöningen måttlig, samt icke haft anledning till erinran vare sig emot avlöningens fördelning i lön och tjänstgöringspenningar eller emot lönevillkoren eller emot Kungl. Maj:ts förslag i övrigt; riksdagen bade därför antagit samma förslag.

Den av riksdagen godkända, ännu gällande avlöningsstaten för länsveterinärer fick alltså följande utseende:

	K r o n o r			
	Lön	Tjänstgöringspenningar	Summa	
1 länsveterinär	1,500	1,000	2,500	} Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kronor och efter 10 år med ytterligare 500 kronor.
31 länsveterinärer	46,500	31,000	77,500	
Summa	—	—	80,000	

Från de av riksdagen godkända avlöningsvillkoren må här allenast erinras om följande.

Länsveterinär skulle vara underkastad såväl den vidsträcktare tjänstgöringskyldighet eller jämkning i åligganden som ock den reglering av tjänstgöringsområde, som kunde varda föreskriven.

För grundläggande av rätt till löneförhöjning genom ålderstillägg fick ej beräknas tjänstgöring före år 1902.

Den, som tillträdde den nya avlöningsstaten, skulle vara skyldig underkasta sig, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, omreglering av extra inkomster, som kunde åtfölja länsveterinärbefattning eller utgå för bestyr i sammanhang därmed.

Bestämmelser rörande länsveterinärernas tjänståligganden förelägo vid 1909 års löneroglering för ifrågavarande befattningshavare i instruktionen för läns-, stads-, distrikts- och andra civila veterinärer den 19 oktober 1888 med de ändringar däri, som innefattades i kungörelsen den 22 november 1901.

I berörda hänseende gäller numera den av Kungl. Maj:t den 31 december 1912 utfärdade veterinärinstruktionen (nr 426), vars 2—10 §§ samt § 37 mom. 2 och 4 innehålla särskilda bestämmelser rörande länsveterinärerna.

Vid förrättningar i tjänsten är länsveterinär berättigad till ersättning enligt taxa den 19 oktober 1888 för veterinärs tjänsteförrättningar, vilken taxa fortfarande är gällande med en mindre ändring, varom kungörelse utfärdats den 24 juli 1914.

Vad däremot beträffar den ersättning, som länsveterinär är berättigad att åtnjuta i sin enskilda praktik, stadgas i veterinärinstruktionen den 31 december 1912, § 8, att länsveterinär åligger att, i den mån han ej är av sina i § 7 omförmälda åligganden eller av annat giltigt skäl därtill förhindrad, med erforderlig skyndsamhet tillhandaga allmänheten med enskild husdjurssjukvård, operationer, besiktningar, undersökningar och andra veterinära förrättningar, allt emot ersättning, som dock ej må beräknas högre än enligt den taxa, vilken är gällande för de statsbidrag åtnjutande distriktsveterinärernas inom länet tjänstförrättningar.

Den 31 juli 1914 fastställde Kungl. Maj:ts taxa för distriktsveterinärer (nr 180).

Genom särskilda kungörelser har sedermera beträffande sistberörda taxa stadgats *dels* den 20 juni 1918 för tiden från och med den 1 juli 1918 tillsvidare intill slutet av nämnda år, *dels* den 18 december 1918 för tiden tillsvidare under år 1919, *dels ock* den 28 november 1919 (nr 722) för tiden tillsvidare under år 1920, att de i taxan bestämda arvoden skulle utgå med belopp, som vore hälften högre än vad i taxan angivits.

Vid 1919 års lagtima riksdag bereddes länsveterinärerna tillfällig löneförbättring för samma år med 625 kronor för varje befattningshavare, varjämte — i anledning av proposition den 18 mars 1919, nr 318, angående pensionsunderlag för länsveterinärer — riksdagen, med hänsyn till vad av riksdagen beträffande pension bestämts för distriktsveterinärerna, beslutat, att från och med år 1920 och intill dess annorlunda kunde varda bestämt pensionsunderlaget för länsveterinärer skulle utgöra 3,500 kronor med tillägg av 500 kronor efter intjänande av bägge ålderstilläggen såsom sådan (riksdagens skrivelse nr 331).

Svenska läns-
veterinär-
föreningen.

Nu har svenska länsveterinärföreningen i framställning den 1 november 1918 hemställt bland annat,

att löneförmånerna för länsveterinärerna måtte bestämmas till 4,000 kronor i lön och 1,000 kronor i tjänstgöringspenningar jämte två lönetillägg, vardera å 500 kronor, att utgå efter respektive fem och tio års tjänstgöring;

att semester måtte tillerkännas länsveterinärerna med en månad varje år och rätt att koncentrera semestern till två månader vart annat år samt med ett semesterarvode av 300 kronor, mot skyldighet för länsveterinär att själv avlöna semestervikarie;

att det för pensions erhållande stadgade antalet tjänstår måtte nedsättas från 25 till 20 tjänstår såsom länsveterinär;

att pensionen måtte fastställas att utgå med 80 procent å den fasta lön, tjänst innehavare vid avgången åtnjöte; samt

att denna pension måtte fastställas att utgå även till samtliga dåvarande innehavare av länsveterinärtjänster.

Till stöd för dessa yrkanden om förhöjning i avlöningsförmånerna för länsveterinärerna har nämnda förening anfört, bland annat följande.

Sedan löneregleringen av år 1909 genomfördes, hade flertalet av de skäl, som då lades till grund för höjandet av länsveterinärernas löneförmåner, i betydligt förstärkt grad gjort sig gällande. Sålunda hade levnadskostnaderna redan före världskriget pressats alltmer i höjden; länsveterinärernas kostnader för hyra av tjänstelokaler m. m. hade fördyrats; ett flertal nyinrättade veterinärtjänster av olika slag hade bidragit till minskande av länsveterinärernas privata praktik o. s. v. — Under den sedan 1909 års lönereglering förflutna tiden hade också ett flertal med länsveterinärerna i flera avseenden likställda befattningshavare fått sina löneförhållanden avsevärt förbättrade. Sålunda hade distriktsveterinärerna fått sina löneförhållanden ordnade och sin ställning fast grundad, och provinsialläkare och förste provinsialläkare hade erhållit förbättrade löner.

Efter erinran därom att veterinärexamen numera kunde avläggas först efter 5 å 6 års studier vid veterinärhögskolan och att därefter länsveterinärexamen vid samma högskola följde efter vissa väl meriterade tjänstår, framhåller föreningen, att det syntes ligga i öppen dag, att för en veterinär med ovannämnda långa utbildning och med i genomsnitt 13.5 tjänstår som distriktsveterinär en avlöning på 2,500 kronor icke motsvarade vare sig tidens krav eller tillnärmelsevis vad andra statens befattningshavare med motsvarande utbildning och tjänstetid kunde påräkna i ekonomisk ekvivalent för sina mångåriga studier och sitt nedlagda arbete.

Konkurrensen hade under senare åren betydligt minskat den privata praktik, till vilken länsveterinärerna med nuvarande otillräckliga löner vore hänvisade för sin huvudsakliga utkomst.

Vid en jämförelse med motsvarande förhållanden för distriktsveterinärerna syntes det även vara ofrånkomligt, att länsveterinärernas ställning visade sig vara distriktsveterinärernas rent av underlägsen i ekonomiskt avseende.

Då för erhållandet av full pension — fortsätter föreningen — det vore stadgat, att länsveterinär skulle hava 65 levnads- och 25 tjänstår, men de 25 tjänståren måste hava intjänats såsom länsveterinär, kunde, såsom framginge av en i framställningen intagen tabell, icke ens hälften av dåvarande tjänstinnehavare komma i åtnjutande av den fulla pensionen. Det syntes föreningen framstå såsom ett rättvist önskemål, att de för åtnjutande av full pension stadgade tjänståren såsom länsveterinär reducerades till ett mindre antal, lämpligen 20, ävensom att denna bestämmelse gjordes retroaktivt gällande för samtliga dåvarande innehavare av länsveterinärtjänster.

Föreningen funne det vidare ur såväl statens som länsveterinärernas synpunkt fördelaktigare, om deras semesterfråga löstes på det sättet, att länsveterinärerna tillerkändes ett årlig semesterarvode å 300 kronor — med rättighet att kon-

centrera detta till 600 kronor vartannat år — samt att länsveterinärerna däremot förpliktades att själva avlöna sin vikarie.

Den nuvarande avlöningen av länsveterinärerna byggde — säges det av föreningen — uppenbarligen på den förutsättningen, att länsveterinären genom sin privata praktik vid sidan av tjänsten skulle kunna erhålla den inkomst, varav han genom sin ställning vore i oavvisligt behov för sitt och sin familjs uppehälle. Så mycket mera nedslående vore det då att finna, att icke mindre än 50 procent av landets länsveterinärer på sin privata praktik icke kunde erhålla en inkomst, som överstege 3,000 kronor.

Ett fåtal länsveterinärer åtnjöte även annan inkomst än den, som praktiken gäve, såsom t. ex. i ett par städer arvode för köttbesiktning, eller också av rent enskild verksamhet, som de tvingades att utöva för förbättrandet av sin ekonomiska ställning, såsom utövande av försäkringsagenturverksamhet, biträdande lärartjänst vid lantbruksinstitut eller dylikt. Att emellertid sistberörda inkomster hölle sig på en synnerligen blygsam nivå ansåge föreningen framgå av en i framställningen intagen tabell.

I en tabell har föreningen därefter sökt åskådliggöra länsveterinärernas »samlade inkomst utom lön», varvid föreningen konstaterar det faktum, att 50 procent av landets länsveterinärer icke hade inkomster vid sidan av lönen, vilka överstege 4,000 kronor.

Slutligen yttrar föreningen, att, därest det skulle vara möjligt att till länsveterinärtjänsterna erhålla de mera framstående bland distriktsveterinärerna, det vore en absolut nödvändighet att göra dessa tjänster i löne-, semester- och pensionshänseende så utrustade, att de verkligen förmådde utöva en lockelse i jämförelse med landets övriga veterinärtjänster, d. v. s. att länsveterinärtjänsterna vore förenade med sådana löneförmåner, att dessa motsvarade och uppvägde vad andra veterinärtjänster erbjöde sina innehavare, ävensom att de någorlunda motsvarade den utbildning, som fordrades hos länsveterinäraspiranten, den långa tjänstetid han redan ägde, de omfattande och ansvarsfulla krav, som länsveterinärtjänsten ställde å sin innehavare, samt den ställning och betydelse för den allmänna husdjursvården i riket, vilka tillkomme landets länsveterinärer. Huru litet de nuvarande löne-, semester- och pensionsförhållandena vore ägnade att motsvara de krav, som rättvisligen kunde ställas å desamma, syntes föreningen bäst framgå av det ringa och ständigt sjunkande antal sökande, som under åren 1900—1917 anmält sig till ledigförklarade länsveterinärtjänster.

Medicinal-
styrelsen.

På grund av erhållen remiss har medicinalstyrelsen, efter hörande av medlemmen av styrelsens veterinära råd, länsveterinären J. O. Högvall, den 25 februari 1919 avgivit yttrande i föreliggande ärende.

De skäl — yttrar medicinalstyrelsen — som i styrelsens utlåtande år 1908 anfördes för en förbättring av länsveterinärernas ställning, ägde på det hela taget alltjämt giltighet. I betraktande av de numera betydligt stegrade levnadskostnaderna samt med hänsyn jämväl till att länsveterinärernas privata verksamhetsområden alltmer inskränktes, ju flera distriktsveterinärtjänster inrättades och ju flera privat praktiserande veterinärer sloge sig ned i landsorten, syntes det styrelsen vara uppenbart, att staten mera än hittills måste ekonomiskt understödja länsveterinärerna; detta även ur den synpunkten att länsveterinärtjänsterna, om till

dessa skulle kunna erhållas de skickligaste bland distriktsveterinärerna — från vilken kategori av veterinärer länsveterinärkåren ju i allmänhet rekryterades — borde vara så ekonomiskt fördelaktiga, att även de skickligaste bland distriktsveterinärerna skulle finna med sin fördel förenligt att söka anställning som länsveterinärer.

Med fäst avseende härfpå ansåge sig medicinalstyrelsen, som redan förut tillstyrkt högre löneförmåner åt länsveterinärerna än de nu gällande, böra hemställa om bifall till länsveterinärföreningens framställning om förbättrade avlöningsförmåner; och hade styrelsen för sin del icke något att invända varken emot att länsveterinärens grundlön bestämdes till 5,000 kronor eller mot att honom tillerkändes två ålders-tillägg, vardera å 500 kronor, efter respektive 5 och 10 år. Dock ansåge styrelsen, att den av länsveterinärföreningen föreslagna proportionen mellan lönen och tjänstgöringspenningarnas storlek borde bringas mera i överensstämmelse med i detta avseende i allmänhet gällande praxis.

Vidkommande därefter frågan om länsveterinärernas pension funne styrelsen densamma lämpligen böra bestämmas till 4,000 kronor. Styrelsen ansåge sig vidare böra föreslå, att de angående villkor för åtnjutande av pension som länsveterinär nu gällande bestämmelser måtte ändras så till vida, att länsveterinär berättigades till full pension vid 65 levnadsår och 20 tjänstår såsom länsveterinär. Styrelsen hemställde, att pensionen måtte under sålunda angivna villkor fastställas att utgå till samtliga dåvarande innehavare av länsveterinärtjänst.

Beträffande frågan om beredande av semester åt länsveterinärerna vidhölle styrelsen det förslag till lösandet av länsveterinärernas semesterfråga, som styrelsen framlagt i en underdånig skrivelse den 27 augusti 1918. Bland föreskrifter, som styrelsen därvid föreslagit, syntes i främsta rummet böra framhållas skyldighet för den semesterledige länsveterinären att tillhandahålla fri bostad åt vikarien.

Slutligen yttrar styrelsen, att, vid bifall till vad styrelsen sålunda föreslagit angående löneroglering för länsveterinärerna och i samband därmed stående förhållanden, ansåge sig styrelsen nu liksom vid föregående tillfällen böra framhålla nödvändigheten av att länsveterinärernas tjänstgöringsskyldighet utvidgades med avseende å ett kraftigare deltagande vid bekämpandet av tuberkulosen bland nötkreaturen, en fråga, som enligt styrelsens mening under den närmare framtiden torde bliva aktuell med anledning av väckt spörsmål om ytterligare åtgärder till nötkreaturstuberkulosens bekämpande.

Sedan detta ärende remitterats till lönerogleringskommittén, har till kommittén från länsveterinärerna G. E. Nordensson och P. Bergh »på uppdrag närmast av länsveterinärer i de fyra nordligaste länen» inkommit en framställning, att kommittén vid utarbetande av förslag till löneroglering för länsveterinärer måtte taga i övervägande lämpligheten av att låta även länsveterinärkåren »komma i åtnjutande av löneförmåner i form av dyrorts- respektive kallortstillägg såsom för vissa andra tjänstemannagrupper redan vore medgivet eller nu komme att vinna tillämpning».

Lönerogleringskommittén har i utlåtande den 29 januari 1920 anfört:

Bihang till riksdagens protokoll 1920. 1 saml. 110 häft. (Nr 134.)

Vid behandlingen av förevarande, till kommittén remitterade ärende har inom kommittén en viss tvekan yppats, huruvida, då en allmän revision av löne-regleringar inom den civila statsförvaltningen är nära förestående, man nu borde skrida till en omreglering av avlöningsförmånerna för länsveterinärerna.

I betraktande av vad i vissa hänseenden blivit i ärendet anfört till stöd för behovet av sådan omreglering och särskilt med hänsyn till jämförelsen med distriktsveterinärer, varav ock föranletts vid 1919 års lagtima riksdag en provisorisk reglering av pensionsunderlaget för länsveterinärer, har kommittén ansett sig ej kunna tillstyrka, att omregleringen av länsveterinärernas avlöningsförmåner varder undanskjuten. Angeläget är emellertid, att omregleringen sker så, att den ej må verka föregripande på den blivande allmänna revisionen.

Såväl svenska länsveterinärföreningen som medicinalstyrelsen hava hemställt, att begynnelseavlöningen å stat för länsveterinär måtte sättas till 5,000 kronor med bibehållande av de två ålderstilläggen, vardera å 500 kronor.

En så stor förhöjning av begynnelseavlöningen kan kommittén icke tillstyrka.

Föreningen har klagat över att så många länsveterinärer hava en alltför ringa inkomst av enskild veterinärpraktik och hänvisar i sådant hänseende i sin framställning till en tabell över 'taxerad inkomst av praktik'. Enligt inhämtade upplysningar avser emellertid nämnda tabell likasom två andra tabeller — angående 'annan inkomst än av praktik och lön' samt 'samlad inkomst utom lön' — förhållandet under åren 1917 och 1918. Bemärkas bör härvid, att länsveterinär ej får i sin enskilda praktik beräkna högre ersättning än enligt taxan för de statsbidrag åtnjutande distriktsveterinärernas inom länet tjänstförrättningar, men att genom särskilda kungörelser sistberörda taxa för tiden från och med den 1 juli 1918 tillsvidare intill slutet av år 1920 höjts, i ty att de i taxan bestämda arvoden få utgå med belopp, som äro hälften högre än vad i taxan angivits.

Med hänsyn till de avsevärda extra inkomster, som torde komma ej så få länsveterinärer till del, har kommittén ansett sig vid den egentligen mera provisoriska än definitiva löne-reglering, varom nu är fråga, ej kunna för länsveterinärer i allmänhet tillstyrka större förhöjning av begynnelseavlöningen å stat än från 2,500 till 4,000 kronor, varav 2,500 kronor lön och 1,500 kronor tjänstgöringspenningar. Ålderstilläggen skulle fortfarande vara två, vardera å 500 kronor, efter respektive fem och tio år.

Men då tvivelsutan inom vissa distrikt, i all synnerhet inom det nordligaste Sverige, inkomsterna av enskild veterinärpraktik kunna vara jämförelsevis mindre betydande och därtill kommer, att tjänstgöringen för länsveterinärerna inom dessa distrikt torde kunna anses i regel vara mera betungande än vad eljest i allmänhet är fallet, har kommittén ansett sig för länsveterinärer i de fyra nordligaste länen böra föreslå särskilda avlöningstillägg å 500 kronor, att utgå i samma ordning som tjänstgöringspenningar.

För närvarande äro vissa av rikets län uppdelade i två särskilda länsveterinärdistrikt. Utan att nu vilja, i saknad av närmare utredning, föreslå någon indragning av tjänster, har dock kommittén ansett sig böra framhålla önskvärdheten av att, då inom ett län med två länsveterinärdistrikt, det ena genom tjänstinnhavarens avgång blir ledigt, behörig utredning kommer till stånd, huruvida ej

distrikten må kunna sammanslås. Kommittén har ansett möjligheten av sådan sammanslagning böra komma till uttryck vid avlöningsvillkorens avfattning.

Beträffande frågan om semester för länsveterinärerna återoppar löneredlingskommittén sina utlåtanden den 1 maj och den 19 september 1919. Kommittén kan alltså, lika litet som medicinalstyrelsen, tillstyrka den lösning av denna fråga, som föreslås i svenska länsveterinärföreningens framställning den 1 november 1918.

I fråga om pensionsbestämmelserna för länsveterinärer anser kommittén lämpligast, att fortfarande tillsvidare må gälla beträffande pensionsunderlag vad som bestämdes vid 1919 års lagtima riksdag; och då i enlighet med riksdagens önskan och på grund av Kungl. Maj:ts uppdrag för närvarande är under utredning hos löneredlingskommittén spörsmålet, huruvida samt i jakande fall i vilken omfattning och under vilka förutsättningar statstjänsteman bör vid tjänstårsberäkning i pensionshänseende få tillgodoräkna sig verksamhet annorledes än i statstjänst, torde frågan om nedsättning från 25 till 20 av tjänståren för länsveterinär för erhållande av hel pension böra tills vidare anstå.»

Kommittén har därefter framlagt stat för länsveterinärer, upptagande 8 länsveterinärer i de fyra nordligaste länen med begynnelselönen av 4,500 kronor för en var och 24 dylika befattningshavare i övriga län med var och en 4,000 kronors begynnelselönen. Staten slutar på 132,000 kronor.

Därjämte har kommittén framlagt förslag till avlöningsvillkor och övergångsbestämmelser.

Slutligen har kommittén uttalat att, därest för år 1921 tillfällig löneförbättring skulle komma till stånd för vissa befattningshavare inom den civila statsförvaltningen, den dock ej tänkt sig, att sådan skulle komma länsveterinärer till del, varemot givetvis eventuella dyrtidstillägg borde utgå enligt blivande allmänna regler.

Beträffande frågan om semester åt länsveterinärerna torde jag få anmäla även följande ärende.

I skrivelse den 27 augusti 1918 hemställde medicinalstyrelsen, att Kungl. Maj:t måtte vidtaga åtgärder för att länsveterinärerna måtte komma i åtnjutande av semester under en månad varje år eller under två månader vart annat år, enligt de närmare föreskrifter, som kunde varda meddelade, samt att tillika måtte anvisas dels ett förslagsanslag av 9,600 kronor till avlöande av vikarier under semestertiden och dels nödiga medel till reseersättningar åt vikarierna. Säsom föredöme för bestämmelser i detta syfte återopade styrelsen motsvarande föreskrifter beträffande förste provinsialläkare och provinsialläkare (kungörelse 15 september 1911, bihang nr 55, jämförd med läkarinstruktionen 30 de-

*Semester åt
länsveteri-
närer.*

cember 1911, nr 163, § 17 mom. 1 och § 40 mom. 2). Dagavlöningen till länsveterinärs vikarie hade beräknats till 10 kronor. De härtill erforderliga medlen syntes kunna utgå antingen av förslagsanslaget till förekommande och hämmande av smittsamma sjukdomar hos husdjuren eller av särskilt anslag. Reseersättningarna borde utgå från nionde huvudtitelns anslag till rese- och traktamentspenningar.

Statskontoret erinrade i utlåtande den 14 mars 1919, att frågan om semester åt länsveterinärerna varit uppe redan år 1908 men då ansetts icke böra föranleda åtgärd. Emellertid ville statskontoret ifrågasätta, om ej skäl förefunnos för en framställning till riksdagen i enlighet med medicinalstyrelsens förslag.

Löneregleringskommittén avgav infortrat yttrande den 1 maj 1919. Under erinran att under senare tid ett allt större antal av statens befattningshavare kommit i åtnjutande av semesterförmån, förklarade kommittén sig ej längre vilja motsätta sig, att semester bereddnes länsveterinärerna enligt medicinalstyrelsens förslag. Mot ersättningsbeloppet till vikarie av 10 kronor för dag ansåge sig kommittén ej böra göra någon erinran. Vad åter anginge förslaget om reseersättning åt vikarierna framhölls, att medicinalstyrelsen icke angivit, huru styrelsen tänkt sig vikariernas anskaffande — från närmare eller fjärrare håll — eller hur vikariernas ställning till de ordinarie tjänst innehavarna skulle bli i fråga om övertagandet av enskild veterinärpraktik.

Med anledning av sistnämnda yttrande har medicinalstyrelsen i utlåtande den 13 maj 1919 anført, att såsom vikarier kunde ifrågakomma antingen någon å länsveterinärens station eller i dess närhet boende distriktsveterinär eller ock civil veterinärstipendiat eller annan legitimerad veterinär. Distriktsveterinärer funnes i 7 fall bosatta å länsveterinärs stationsort eller helt nära densamma. På ett flertal platser funnes även militärveterinärer eller andra privat praktiserande veterinärer, med vilka överenskommelse om semestervikariat borde kunna träffas. Skulle civil veterinärstipendiat eller annan legitimerad veterinär ifrågakomma till vikarie, skulle givetvis medicinalstyrelsen söka ordna så, att minsta kostnad uppstode för statsverket. Beträffande länsveterinärers privata praktik borde framhållas, att densamma under sommarmånaderna, då semester väl i allmänhet ifrågakomme, vore liksom för alla veterinärer minst omfattande.

Löneregleringskommittén har den 19 september 1919 ånyo yttrat sig i ärendet och därvid anført:

Ur medicinalstyrelsens skrivelse i ärendet den 27 augusti 1918 ville kommittén erinra om följande.

I sammanhang med där gjord jämförelse i semesterhänseende med förste provinsialläkare och provinsialläkare hade styrelsen omnämnt, att i avseende å dessa läkares semester praktiserats, att vederbörande läkare kunnat uppdelas honom under ett och samma år tillkommande semester i flera perioder, likväl under förutsättning att vikarie kunde av honom själv anskaffas i de fall, då medicinalstyrelsen icke hade sådan disponibel, och med iakttagande av att reseersättning icke utginge av statsmedel mer än för ett semesterförordnande.

Å andra sidan hade styrelsen framhållit, att semester icke torde komma att beviljas länsveterinär annat än under sådana förhållanden, att allt med avseende å förekomsten av smittsamma husdjursjukdomar vore lugnt såväl inom vederbörande länsveterinärs som ock angränsande länsveterinärens tjänstedistrikt, samt dessutom under villkor, att länsveterinär skulle vara skyldig återinträda i tjänst, för såvitt detta befundes vara erforderligt.

I sådant fall kunde ju alltså det allmännas intresse komma att påfordra, att länsveterinär utan sitt tillgörande finge sin semester uppdelad i flera perioder; och då skulle följaktligen rese- och traktamentsersättning rimligtvis kunna böra utgå av statsmedel för mer än ett semesterförordnande under samma år.

Då medicinalstyrelsens framställning avsåge vidtagande av åtgärd för att länsveterinärerna måtte komma i åtnjutande av semester enligt de närmare föreskrifter, som kunde varda meddelade, antog kommittén att, i händelse av bifall till framställningen, nu antydda omständigheter även komme i betraktande vid avfattandet av nämnda föreskrifter.

Under detta antagande och med avseende å vad medicinalstyrelsen i dess utlåtande den 13 maj 1919 i ovanberörda hänseenden anför till stöd för sin framställning, ville kommittén ej vidare motsätta sig, att rese- och traktamentsersättning måtte kunna i enlighet med blivande föreskrifter utgå av statsmedel till vikarie för semesterledig länsveterinär för resa till länsveterinärens stationsort för övertagande av förordnandet och för återresa från nämnda ort vid förordnandets slut.

Det må vidare erinras, att sedan Kungl. Maj:t den 8 oktober 1910 meddelat vissa föreskrifter angående ersättning till vikarierande länsveterinärer m. m., Kungl. Maj:t den 10 oktober 1919 med anledning av framställning av medicinalstyrelsen förordnat, att den, som vederbörligen förordnades att uppehålla länsveterinärtjänst antingen under vakans eller under innehavare av sådan tjänst på grund av sjukdom eller förordnande på annan tjänst eller ock för fullgörande av annat offentligt uppdrag beviljad tjänstledighet, skulle äga åtnjuta resekostnads- och traktamentsersättning för resorna till och från tjänstgöringsorten samt, förutom den honom enligt av Kungl. Maj:t fastställda taxor tillkommande ersättning, arvode av 10 kronor om dagen, vartill skulle i första rummet användas vad den ordinarie länsveterinären kunde vara skyldig avstå av sin lön. Nu omförmälda ersättningar skulle utgå av förslagsanslaget till förekommande och hämmande av smittsamma sjukdomar bland husdjuren.

Medicinal-
styrelsen.

Medicinalstyrelsen har den 10 februari 1920 avgivit utlåtande i ärendet. Styrelsen har därvid uttalat, att vad styrelsen i sitt utlåtande den 25 februari 1919 anfört syntes alltjämt giva fullt fog för, att begynnelseavlöningen för länsveterinärerna måtte sättas till det då föreslagna beloppet av 5,000 kronor, och styrelsen kunde för sin del icke se, att en blivande allmän revision av lönerogleringarna skulle, om denna begynnelöen fastställdes, komma att föregripas, särskilt om i betraktande toges, dels att föregående löneroglering för länsveterinärerna enligt styrelsens förmenande stannat vid ett för ringa belopp dels penningvärdets avsevärda fall och levnadskostnadernas betydande stegring, sedan 1909 års löneroglering genomfördes.

Medicinalstyrelsen ansåge sig också böra ännu en gång framhålla vikten av att länsveterinärernas avlöning gjordes så mycket förmånligare än distriktsveterinärernas, att man vid tillsättning av länsveterinärtjänster kunde påräkna att till dessa befattningar erhålla de skickligaste bland distriktsveterinärerna. Det borde ock erinras därom, att distriktsveterinärernas löneförmåner alltjämt förbättrades. Såsom exempel kunde anföras, att begynnelönen för distriktsveterinärerna inom Västernorrlands län med inberäkning av statsbidraget, men frånsett dyrtidstillägget, från och med år 1920 utginge med 4,100 kronor och slutlönen efter 20 års tjänstgöring, därav minst 15 år inom länet, med 5,300 kronor. Men icke allenast distriktsveterinärernas utan även de kommunala köttbesiktningmännen och besiktningveterinärernas vid de under offentlig kontroll ställda slakterierna avlöningsförmåner förbättrades allt mera. Om länsveterinärernas avlöning icke sattes i proportion till övriga veterinärers löner, bleve länsveterinärinstitutionen naturligtvis härpå lidande, vilket måste bliva till skada för det allmänna. Medicinalstyrelsen ansåge sig ock böra fästa uppmärksamheten på, att de med länsveterinärerna i viss grad likställda förste provinsial- och provinsialläkarna genom 1919 års riksdags beslut erhållit avsevärt förbättrade avlöningsförhållanden.

För egen del hade medicinalstyrelsen icke något att erinra mot kommitténs förslag i vad det avsåge ett särskilt avlöningstillägg åt länsveterinärerna i de fyra nordligaste länen, vilket förslag syntes styrelsen mycket behjärtansvärt.

Vidkommande kommitténs förslag om utredning huruvida icke, då inom ett län med två länsveterinärdistrikt det ena genom tjänstnehavarens avgång bleve ledigt, distrikten skulle kunna sammanslås, hade medicinalstyrelsen så mycket mindre att däremot erinra, som styrelsen redan i utlåtande den 13 februari 1917 angående ordnande av veterinärförhållandena i Torsby i Värmlands län framlagt förslag i denna riktning.

I övrigt har medicinalstyrelsen icke framställt någon erinran med anledning av kommitténs föreliggande förslag.

I likhet med medicinalstyrelsen och löneregleringskommittén anser jag förhållandena numera motivera en höjning av länsveterinärernas avlöningar. I synnerhet efter de ökningar av löningarna till distriktsveterinärer och andra veterinära befattningshavare under senare tid flerstädes undergått är detta nödvändigt för att kunna fortfarande till länsveterinärer förvärva de mest dugande och lämpliga personer. Departements-
chefen.

Löneregleringskommittén har ansett, att med hänsyn till den förestående allmänna revisionen av de civila statstjänstemännens avlöningar länsveterinärernas begynnelseavlöning icke borde höjas till mer än 4,000 kronor, respektive 4,500 kronor inom de fyra nordligaste länen. Kommittén har vidare uttalat, att den icke tänkt sig, att tillfällig löneförbättring, om sådan för år 1921 komme till stånd för vissa befattningshavare inom den civila statsförvaltningen, skulle komma länsveterinärerna till del. Då dessas avlöning nu, inberäknat lönetillägget å 625 kronor, uppgår till 3,125 kronor, skulle den effektiva ökningen bli allena 875 kronor. Denna ökning synes mig visserligen vara tillmätt i minsta laget, även med beaktande att dyrtidstillägget ökas genom att beräknas på det höjda avlöningsbeloppet. I betraktande av vad kommittén anfört angående vikten av att icke föregripa resultaten av nyssnämnda revision, anser jag mig dock icke kunna tillstyrka någon avvikelse från kommitténs förslag i dessa delar.

Vad kommittén anfört i fråga om utredning angående eventuell indragning av länsveterinärtjänst inom län, där mer än en dylik befattning finnes, synes beaktansvärt och torde böra iakttagas.

Angående länsveterinärernas semesterfråga instämmer jag med löneregleringskommittén. Bestämmelser härom hava av kommittén införts i de föreslagna avlöningstvillkoren. Arvode till vikarien har av medicinalstyrelsen år 1918 med instämmande av löneregleringskommittén föreslagits till 10 kronor för dag. Det vill dock synas mig, som om detta belopp kan under vissa förhållanden, särskilt om vikarien måste lämna inkomstgivande egen praktik å annan ort, samt med hänsyn till ökningen i levnadskostnaderna vara väl lågt och att det därför bör vara Kungl. Maj:ts obetaget att för de fall, då sådant prövas nödigt, höja beloppet. Såväl dessa arvoden som förekommande reseersättningar till vikarie synas böra utgå från det under nionde huvudtiteln uppförda förslagsanslaget till förekommande och hämmande av smittsamma sjukdomar bland husdjuren.

Någon ändring i den i fjol beslutade bestämmelsen om länsveterinärernas pensionsunderlag finner jag lika litet som kommittén nu böra ske. Ej heller bör nu någon åtgärd vidtagas i fråga om ändring i det för pension stadgade antalet tjänstår.

På grund av vad sålunda anförts får jag framlägga följande förslag till stat för länsveterinärer att tillämpas från och med år 1921:

	Lön	Tjänstgöringspenningar	Särskilt avlöningstillägg	Summa	
	Kr.	Kr.	Kr.	Kr.	
<i>Västerbottens, Jämtlands, Väster-</i>					} Efter 5 år kan lönen höjas med 500 kronor och efter 10 år med ytterligare 500 kronor.
<i>norrlands och Norrbottens län.</i>					
1 länsveterinär	2,500	1,500	500	4,500	
7 d:o	17,500	10,500	3,500	31,500	
<i>Samtliga övriga län.</i>					
1 länsveterinär	2,500	1,500	—	4,000	
23 d:o	57,500	34,500	—	92,000	
Säger	—	—	—	132,000	

Ann. Intill dess annorlunda kan varda bestämt, skall pensionsunderlaget för länsveterinärer utgöra 3.500 kronor med tillägg av 500 kronor efter intjänande av bägge ålderstilläggen såsom sådana.

I överensstämmelse med löneregleringskommitténs förslag torde för åtnjutande av de i denna stat upptagna avlöningsförmåner böra stadgas följande villkor och bestämmelser:

i fråga om ändrad tjänstgöringskyldighet, förening av tjänster m. m.:

att länsveterinär skall vara underkastad såväl den vidsträcktare tjänstgöringskyldighet eller jämkning i åligganden som ock den utvidgning eller reglering av tjänstgöringsområde, som kunna varda föreskrivna,

att med länsveterinärtjänst icke må förenas annan tjänst å rikets eller riksdagens stat,

att med länsveterinärtjänst icke heller må förenas vare sig uppdrag såsom ordförande eller ledamot i styrelse för verk eller bolag, som är med Kungl. Maj:ts oktroj försett eller blivit såsom aktiebolag registrerat, eller befattning såsom tjänsteman i sådant verk eller bolag eller annan tjänstebefattning av vad slag som helst, så framt ej medicinalstyrelsen, uppå därom gjord framställning och efter prövning, att ifrågavarande uppdrag eller tjänstebefattning ej må anses inverka hinderligt för tjänstgöringen såsom länsveterinär, finner uppdraget eller befattningen kunna få tills vidare mottagas och bibehållas;

i fråga om avlöningsförmåners uppbärande m. m.:

att tjänstgöringspenningar ävensom särskilt avlöningstillägg få uppbäras endast för den tid, länsveterinär verkligen tjänstgjort eller åtnjutit semester, men för den tid, han eljest varit från tjänstgöring befriad, skola utgå till den, som förordnats att uppehålla befattningen;

att länsveterinär, som åtnjuter semester eller annan tjänstledighet, skall till vikarien avstå det arvode enligt taxa, vilket belöper å de av vikarien verkställda tjänstegöromål;

att den, som av sjukdom hindras att förrätta sin befattning, äger uppbära hela lönen, men att den, som eljest undfår ledighet, såsom för svag hälsas vårdande, enskilda angelägenheter, tjänstgöring hos riksdagen, dess utskott eller revisorer eller andra särskilda uppdrag, eller i behörig ordning avstänges från tjänstgöring eller av annan anledning är lagligen förhindrad att sköta befattningen, kan förpliktas att under ledigheten utöver sina tjänstgöringspenningar och arvode enligt taxa, varom nyss är stadgat, ävensom sitt särskilda avlöningstillägg, där sådant utgår, avstå så mycket av lönen, som för befattningens uppehållande erfordras eller eljest prövas skäligt;

att, därest emellertid länsveterinär i följd av kroppsskada, ådragen under tjänstutövning, blivit tills vidare oförmögen till tjänstgöring, avlöningen å stat må, såsom undantag från vad ovan är stadgat, kunna, efter medicinalstyrelsens beprövande, till honom utgå oavkortad under högst sex månader; ankommande på prövning av Kungl. Maj:t, till huru stor del avlöning kan böra till den skadade utgå efter omförmälda tid av sex månader;

att avlöning ej må utgå till länsveterinär för tid, varunder han avhållit sig från tjänstgöring utan att hava i vederbörlig ordning erhållit tjänstledighet eller kunna styrka giltigt förfall;

att, därest länsveterinär varder avstängd från tjänstgöring eller i häkte tagen, den del av hans avlöning, som icke av medicinalstyrelsen prövas böra användas till befattningens uppehållande, skall under tiden innehållas, såvida medicinalstyrelsen ej finner skäligt låta honom uppbära något därav;

att den, som tillträder den nya avlöningsstaten, skall vara skyldig underkasta sig, efter Kungl. Maj:ts bestämmande, omreglering av extra inkomster, som kunna åtfölja länsveterinärbefattning eller utgå för bestyr i sammanhang därmed; samt

att vid avgång från tjänsten till följd av avskedstagande, entledigande eller dödsfall själva lönen utgår till månadens slut;

i fråga om ålderstillägg:

att beträffande förhöjning av lönen efter viss tids fortsatt innehavande av länsveterinärtjänst tidpunkten

för första förhöjningen bestämmes att inträda efter fem år, under villkor att innehavaren under mera än fyra femtedelar av den tjänstetid, som erfordras för att vinna nämnda förhöjning, med gott vitsord bestritt sin egen eller, på grund av förordnande, annan statens tjänst eller fullgjort annat offentligt uppdrag, dock att härvid icke må föras honom till last den tid, han åtnjutit semester eller ledighet för fullgörande av värnplikt,

och för andra förhöjningen efter ytterligare fem år, på samma villkor,

under iakttagande, vad var och en av omförmälda löneförhöjningar angår,

att den högre avlöningen ej får tillträdas förr än vid början av kalenderåret näst efter det, varunder den stadgade tjänstaldern blivit uppnådd; börande löntagare vid bestämmandet av rätten till löneförhöjning tillgodoräknas den tid, som före den nya avlöningsstatens trädande i kraft förflutit från hans tillträdande till befattningen, dock icke tid före år 1902;

att likväl löntagare, som, då han intjänat stadgad tid för erhållande av löneförhöjning, redan uppnått den levnadsålder, vid vilken han enligt bestämmelserna i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension är skyldig att avgå från tjänsten, icke må tillträda samma förhöjning;

i fråga om semester, skyldighet att avgå från tjänsten och pensionsrätt:

att semester må, när sådant kan ske utan hinder för göromålens behöriga gång, av medicinalstyrelsen, på därom gjord framställning, beviljas länsveterinär under antingen en månad årligen eller två månader vartannat år, med skyldighet för länsveterinär att tillhandahålla eller bekosta fri bostad för vikarien samt iakttaga de övriga föreskrifter uti ifrågavarande hänseende, som kunna varda meddelade; samt

att i fråga om skyldighet att från tjänsten avgå ävensom i fråga om rätt till pension skall gälla vad i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension är vid tiden för den nya lönestatens ikraftträdande eller, såvitt angår innehavare av befattning, som därefter tillträdades, vid tillträdet till befattningen stadgat.

Den nu av mig tillstyrkta staten slutar på 132,000 kronor eller 52,000 kronor mer än den nu gällande. Med sistnämnda belopp bör alltså anslaget till länsveterinärer och veterinärstipendiater ökas. Det kommer då att uppgå till 138,500 kronor.

Jag hemställer nu, att Eders Kungl. Maj:t måtte föreslå riksdagen att

dels godkänna det av mig framlagda förslaget till stat för länsveterinärer, att tillämpas från och med år 1921, ävensom de villkor och bestämmelser, som av mig föreslagits för åtnjutande av de i samma stat upptagna avlöningsförmåner;

dels förklara, att envar, som med eller efter ingången av år 1921 tillträder befattning å nämnda stat, skall vara pliktig underkasta sig ovannämnda villkor och bestämmelser, samt att de förutvarande länsveterinärer, vilka icke före viss av Kungl. Maj:t bestämd dag anmäla, att de vilja underkasta sig den nya avlöningsstaten samt nämnda villkor och bestämmelser, och som icke lagligen kunna därtill förbindas, skola varda bibehållna vid dem enligt dittills gällande ordinarie stat tillkommande avlöningsförmåner ävensom, i den mån ej annat föranledes av bestämmelserna i lagen angående civila tjänst innehavares rätt till pension, vid den rätt till pension, som dittills tillkommit dem;

<i>dels ock</i> , vid bifall härtill, höja ordinarie anslaget till länsveterinärer och veterinärstipendiater från	kronor	86,500
med	»	52,000
till	»	138,500.

Denna av statsrådets övriga ledamöter biträdda hemställan blev av Hans Maj:t Konungen bifallen; och skulle proposition i ämnet av den lydelse, bilaga . . . till detta protokoll utvisar, avlåtas till riksdagen.

Ur protokollet:

Rune Thygesen.